

Poslední DEN LÉTA

ZMĚNÍ NÁHODNÉ SETKÁNÍ ČTYŘ CESTUJÍCÍCH
NA PALUBĚ LETADLA JEJICH OSUDY?

SHARI LOW

PŘELOŽILA ANNA MATOUŠKOVÁ

Poslední den léta

Copyright © Shari Low, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Matoušková, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5836-4 (pdf)

Poslední DEN LÉTA

SHARI LOW

přeložila Anna Matoušková

Báječné Caroline, Jade, Rose a skvělým lidem z nakladatelství
Boldwood Books, kteří dokážou zázraky pokaždé, když jim
odešlu novou hromadu stránek.

A pro JL, který zažil na vlastní kůži jeden, možná dva zázraky.
Navždy tvá, láska.

KDYŽ SE PROLNOU SVĚTY...

Bernadettin svět

Bernadette Mansonová, 54 let – zdravotní sestra oddaná službě na pohotovosti Glasgow Central Hospital, milující matka, exmanželka úspěšného kardiochirurga Kennetha Mansona.

Nina Kerrová, 33 let – Kennethova a Bernadettina dcera, provdaná za Gerryho, jejich děti Casey (7 let) a Milo (5 let) jsou středobody Bernadettina vesmíru.

Stuart Manson, 26 let – Bernadettin a Kennethův syn, právník, žije se svým partnerem Connorem.

Sarah Delaneyová, 60 let – Bernadettina nejlepší kamarádka, která se rozvedla s prvním manželem Drewem, aby se podruhé šťastně provdala za Pierse. Dcera Eliza, 28 let, smolařka.

Tadghův svět

Tadgh Donovan, 28 let – narodil se a vyrostl v Dublinu, ve dne pracuje jako grafik a po nocích hraje na kytaru v irské rockové kapele na vzestupu jménem Home.

Cheryl Downeyová, 28 let – Tadghova snoubenka a jeho první láska už od jejich čtrnácti.

Shay Donovan, 29 let – Tadghův starší bratr a frontman kapely.

Conlan, 28 let – Tadghův nejlepší kamarád už od školních lavic, baskytarista a svědek na Tadghově blížící se svatbě s Cheryl.

Jean Donovanová – Tadghova a Shayova milovaná matka, po smrti.

Jack Donovan – ovdovělý otec Tadgha a Shaye.

Hayleyin svět

Hayley Fordová, 32 let – středoškolská učitelka tance a dramatické výchovy. Kdysi svobodnomyslná surfařka, v současnosti manželka špičkového lékaře na klinice asistované reprodukce. Nedaří se jí otěhotnět a ta ironie ji šíří.

Lucas Ford, 35 let – Hayleyin manžel, workoholik, primář na klinice asistované reprodukce na Harley Street.

Devův svět

Dev Robbins, 30 let – sportovní redaktor a začínající spisovatel.

Lizzy Walshová, 29 let – Devova spolubydlící a nejlepší kamarádka z dětství, kdy byli sousedé. Lizzy je momentálně úspěšnou umělkyní a vždycky dokáže Deva vrátit zpátky na zem.

12. SRPNA

OD 8:00 DO 10:00

BERNADETTE MANSONOVÁ

Zazvonil telefon. Jeho zvuk se zařízl do Bernadettina poklidného rána jako nůž do másla a přehlušil jemné šumění převalujících se vlnek, které k ní doléhalo z opačného konce zahrady. Zdejší potůček byl jedním z důvodů, proč se do téhle chalupy zamilovala. Už v ní bydlela pět let a přinášela jí jen chvíle radosti a klidu – ovšem až na okamžiky, kdy je neurvale narušoval mobil, který vyřvával leitmotiv stormtrooperů z *Hvězdných válek*. To vyzvánění jí na novém telefonu nastavila její nejlepší kamarádka Sarah – a vzhledem k tomu, že Bernadette si s novými technologiemi tak úplně nerozuměla, netušila, jak se ho zbavit. Jedinou výhodou bylo, že tak aspoň v očích dětí, které nešťastnou shodou náhod skončily na pohotovosti, vypadala cool a zlepšila jim náladu.

Bernadette spatřila na displeji Sařino jméno, mrkla na čas a po přijetí hovoru se bez pozdravu daly rovnou do řeči.

„Ty už jsi na cestě, kočko? Za chvíli vyrazím. Říkala jsem si, že budeš připravená o půl hodiny dřív, tak jsem s tím počítala,“ spustila Bernadette, zaplula zpátky do kuchyně a vložila hrnek do myčky. Tuhle cestovní horečku se Sarah nezažívala zdaleka poprvé. Jednou její přítelkyně trvala na tom, aby se na letiště dostavily raději se čtyřhodinovou rezervou a nezmeškaly let, přestože se

jí Bernadette snažila naznačit, že tou dobou bude mít pilot ještě půlnoc. Dnes jim k odbavení stačila naštěstí jen hodina před vnitrostátním letem z Glasgow do londýnského Gatwicku a tam měly počkat hodinu a půl na navazující let do slunného ráje ostrova Svatá Lucie.

„Bernadette...“ Ze Sarah vyšel přidušený vzlyk. „Bernadette, já nemůžu...“ Vzlyk. „Nemůžu...“ A další. „Jde o Elizu, je...“ popotáhla.

Bernadette ucítila mravenčení a zaplavila ji vlna úzkosti. Ale nedala to na sobě znát. Práce sestry v glasgowské nemocnici, kterou dělala pětadvacet let a většinou na pohotovosti, jí vštíplla, že ve vypjatých chvílích je nejlepší zachovat si chladnou hlavu. A tohle vypadalo na pěknou šlamastyku.

„Sarah, co se stalo? Špatné zprávy? Nadechni se. Jenom dychej, drahoušku, pověz mi, o co jde...“

„Jde o Elizu. Měla nehodu.“

V Bernadette by se krve nedořezal. Eliza byla Sařina osmadvacetiletá dcera a momentálně trávila dovolenou na Krétě se svými kamarádkami.

„Jedu za tebou, Sarah. Za čtvrt hodky jsem u tebe.“

„Ne! Promiň. Nechtěla jsem tě rozhodit. Bude v pořádku.“ Mohutně popotáhla a po hlase bylo znát, že se jí trochu podařilo ovládnout emoce. „Ztratily klíče, a tak tu holku bláznivou nenapadlo nic lepšího než vyšplhat do apartmá po okapu. Ale ten se s ní utrl a ona se i s ním poroučela k zemi...“ Znovu hlasitě posmrkla. „Zlomila si obě nohy a jednu paži, jinak se vcelku dost potloukla, ale je při smyslech a... proboha, Bernadette, jsem strachy bez sebe. Ještě teď se třesu.“

„Propána, drahoušku, to je mi moc líto. Hned jsem u tebe.“ Nebylo nad čím dumat. Sarah. Nejlepší kamarádka. A v nouzi. To přece stačí k tomu, aby Bernadette všeho nechala a zajela za ní.

„Děkuju, ale, no, Bernadette, jak to jen podat? Vyzvedne mě Drew, už je na cestě.“ Drew byl Sařin první manžel. Rozvedli se

hned po Elizině narození a od té doby se stačil dvakrát oženit. Anebo třikrát? Sarah byla dvacet let na ocet, až nakonec před pár lety během jedné plavby potkala Pierse, absolutního miláčka. Ačkoli se Sarah znovu provdala a Drew oženil, nějak se jim podařilo zůstat blízkými přáteli. Drželi spolu jako rodina i navzdory všem komplikacím, které s sebou rozvod přináší. Nebylo tedy divu, že když se dozvěděli o dceřině úrazu, táhli za jeden provaz. Sarah ze sebe stále chrlila podrobnosti. „Za dvě hodiny nám to letí z Prestwicku. Eliza není pojištěná na zpáteční cestu. Zaletíme za ní, a až ji propustí z nemocnice, vrátíme se všichni společně. Nutně za ní potřebuju letět, takže moje dovolená s tebou padá. Že mě nezaškrtíš? Že ne?“

Bernadette se v hlavě roztočil vír myšlenek, ale ani jedna nebyla zkalená hořkostí. Kdyby byla v Sařině kůži ona a její děti by se dostaly do stejných potíží, nejlepší kamarádka by taky všeho nechala, dokonce i ve chvíli, kdy by to znamenalo odpískat společnou dvoutýdenní all-inclusive dovolenou na Svaté Lucii.

„Ale co tě nemá. Udělala bych totéž. Opravdu za tebou nemám jezdit?“

„Ne. Budeme muset v nemocnici nějak zabít čas, dokud nebude schopná vrátit se domů. Ach jo, Bernadette, ten pobyt jsme nepojistily, takže přijdeš o peníze. Moc mě to mrzí.“

„Přestaň se omlouvat,“ okřikla ji jen naoko Bernadette. „Vždyť víš, že mi o peníze nejde. Jak by taky mohlo.“ A nebylo divu. Ne snad proto, že by jí nezáleželo na penězích, ale že celá tahle slavná dovolená byla nápad jejího bývalého manžela Kennetha. Ten ji i zaplatil, jenže nešťastnou shodou okolností nakonec nemohl, a tak na ni Bernadette chtěla vzít Sarah. To už ovšem byla jiná historie a Bernadette si s ní momentálně nehodlala lámat hlavu. „Nejdůležitější teď je, aby se dala Eliza do kupy a vy jste ji od tamtud v pořádku odvezli. Můžeme si spolu vyrazit jindy. Netrap se tím. Jen se opatruj, pozdravuj ode mě Drewa a obejmi za mě Elizu. Chudinka. Dej mi vědět a...“

Bernadette zaslechla na opačném konci linky táhlé pípnutí a Sarah vyhrkla: „Drew je tady. Musím běžet. Omlouvám se, Bernadette. Mám tě ráda.“

Jediné ťuknutí na displej a byla pryč.

Když Bernadette znovu vyndávala hrnek z myčky, cinkl o dvířka. Vymyla ho a pak do něj nalila, co zbylo v konvičce, která ještě stála na jejím zbrusu novém nablýskaném kávovaru. Dostala ho k Vánocům od svého syna Stuarta a jeho přítele Connora – byl to spotřebič v krémově stříbrném provedení, aby ladil s ostatním vybavením v její kuchyni. Na podobné věci si příliš nepotrpěla, ale tuhle hračku si upřímně oblíbila.

Ještě než si stačila usrknout, telefon zazvonil znovu.

„Mami! To mám radost, že jsem tě zastihla.“ Hlas její dcery Niny se jako obvykle mísil se změtí zvuků v pozadí, jejichž intenzita byla neúměrná velikosti bytostí, které je vydávaly. Jak takoví mrňouskové udělají takový rambajs? Casey a Milo, sedm a pět let, by si nezašli s dechovkou. „Ti dva jsou od pěti na nohou a já jsem ztratila pojem o čase. A rozum taky.“

Bernadette se posadila na židli u okna s výhledem do zahrady. „I kdybys mi zavolala třeba v poledne, drahousku, pořád bys mě zastihla. Lehce se nám změnily plány.“

Uvedla Ninu do obrazu a ta pak několikrát zalapala po dechu a zasténala: „A to má být lehká změna plánu? Mami, to už můžu rovnou prohlásit, že tihle dva jsou lehce hyperaktivní.“

Bernadette se musela usmát.

V rodině vtipkovali, že kluci jsou jako mobily, které stačí přes noc na pár hodin dobít, aby mohli den plný emocí a rámusu prožít na sto procent.

„To máš pravdu. No nic, zlato, asi to tak mělo být. Během těch dvou týdnů se určitě nějak zabavím. Třeba zahradě trocha péče neuškodí, můžu ti pohlídat kluky nebo –“

Nina jí skočila do řeči. „Anebo pořád můžeš odletět na Svatou Lucii a užít si to.“

Bernadette se zamyslela. Tohle by ji samotnou nenapadlo. Našla by si hromadu výmluv, proč to nedělat. Potíž byla v tom, že jí zrovna ani jedna nepřišla na mysl. Měla v hlavě jako vymetené.

„Ale...“ začala nerozhodně.

„Nezačínej s tím, mami. Když nepoletíš Sarah, o nic nepřijs – ovšem pokud nepoletíš ty, propadne ti zbytečně celá dovolená. Sama říkáš, že máš teď dva týdny volno. Budeš bydlet v parádním letovisku, takže je to naprosto bezpečné. A hlavně...“

„Tátovi by se nezamlouvalo, kdybych letěla sama,“ přemýšlela Bernadette nahlas, aniž si to uvědomila.

„Jasně, ten by zuřil. Úplně ho slyším, jak do tebe valí, ať neblbneš a nelétáš sama. Že to nemůžeš zvládnout.“

„Že to bude otrava, že se bez něj cestou ztratím, nedokážu se o sebe postarat a bez společnosti se unudím,“ doplnila dceru Bernadette. „Máš pravdu, Ninuško, rychle to zváším. Za minutku jsem zpátky.“

Ukončila hovor. Bernadette Mansonová byla z pohotovosti zvyklá rozhodovat se z minuty na minutu dennodenně. Měla u kolegů respekt a všechno pod kontrolou. V práci si byla jistá vším, co dělá, a vedla tým pevnou rukou. Ale jakmile vytáhla paty z nemocnice, její sebedůvěra a elán se vytratily jako pára nad hrncem. V osobním životě si ráda nechávala čas na rozmyšlenou. Třicet let v manželství s mužem, který kontroloval každé její rozhodnutí, každý čin, kamkoli se jen hnula, si vybralo svou daň. Než se všech těch okovů zbavila, musela dospět. Od chvíle, kdy se s manželem před čtyřmi lety rozvedli, se mohla konečně svobodně nadechnout, rozmyslet si věci po svém a posléze se rozhodovat po svém. Znovu prožívala ohromnou radost po letech od okamžiku, kdy kdysi dokráčela k oltáři. Když se vdávala, nebylo jí ani dvacet a měla za to, že svůj život spojí se svým vysněným mužem. Než jí došlo, jak moc se spletla, uplynulo hodně vody.

Pro okolní svět byl Kenneth Manson úžasný muž, renomovaný kardiolog respektovaný lékařskou obcí. Dokonalý vzor lékaře.

Kultivovaný člověk s odzbrojujícím šarmem, který si dokázal každého získat. Pro Bernadette nepředstavoval víc než záletníka, lháře a hulváta. Hnusnou karikaturu lidské bytosti.

Nina měla pravdu. Kenneth by do Bernadette nikdy neřekl, že se na takovou cestu vydá úplně sama. Kdyby ji teď viděl, čekal by na každou její chybu, aby jí mohl vmést do tváře, ať se vrátí, kam patří.

Ale co kdyby se nemýlil? Někteří lidé jsou rození dobrodruzi, ona se však mezi ně nemůže počítat. Když Kennetha opustila, představovala si, jaká asi nová Bernadette bude. Ta neohrožená, silná a nezávislá žena, jakou byla v nemocnici, když si oblékla uniformu zdravotní sestry? Ten typ ženské, která se po náročném týdnu v nemocnici sbalí a víkend stráví v Paříži jen proto, že může? Tak to se zatím nekonalo. Místo toho zaplula do poklidné pěny dní, nabídla pomocnou ruku tam, kde bylo potřeba, a ani za nic neopouštěla svou komfortní zónu. A tak se jí to líbilo. Bez nebezpečí. Pozdvižení. Žádná nemilá překvapení.

Výlet na Svatou Lucii představoval učiněnou cestu do neznáma. Co tam asi tak sama bude celé dny dělat? A co když se jí něco přihodí? Nějaká nepříjemnost? Stačí, co se stalo Elize, a to je mladá, vitální, nezávislá žena, která má všech pět pohromadě. Bernadette se sice nechystá zlézat okapy jako Eliza, ale stejně si může zadělat na průšvih. Odletí na místo vzdálené skoro sedm tisíc kilometrů od domova. Během letu bude muset přestupovat, a když se v cíli dostane do potíží, nebude poblíž nikdo, kdo by jí pomohl.

Ne. V žádném případě nepoletí sama. Bude lepší počkat, a až to půjde, se Sarah si zarezervují nový termín. Jak si malovaly ty uvolněné, bezstarostné dny. Jednou je stráví u bazénu, jindy prozkoumají ostrov autem a každou chvíli si dopřejí koktejl a ochutnají místní kuchyni. Pořádně si popovídají a nezavrou pusy, jak bude den dlouhý. Třebaže Bernadette vyhovoval osamělý život, připouštěla si, že občas se jí zasteskne po člověku, v jehož

příjemné společnosti by mohla strávit den. Tím ale rozhodně neměla na mysli Kennetha. Vytvořil svět, ve kterém se kolem něj muselo našlapovat po špičkách, a pro Bernadette představoval v jejich manželství každodenní realitu.

Dalším douškem své vlašné kávy zahнала třes, který se jí zmocnil, když vzpomínala na svoje manželství s Kennethem. Ten všeprostupující chlad jí nicméně připomněl, aby minulost nechala minulostí a žila přítomným okamžikem. Svůj starý život nechala za zády. A zařídila si nový. Musela sebrat všechny síly, aby se jí to podařilo. Když teď odletí na dovolenou sama, jednou provždy dokáže, že nad ní Kenneth nemá moc, ať si o ní myslí, co chce.

Ale... Sakra. Byla stále na vážkách.

Opravdu chtěla na dovolenou, jejíž představa v ní budila nefalšovanou hrůzu, jen proto, aby ho naštvála, aby se mu vzepřela, zkrátka jen aby si dokázala, že bez jeho pomoci dokáže cokoli? Jak ubohé.

Povzdechla si, natáhla se pro telefon a zvedla ho. Stiskla první kontakt v seznamu oblíbených.

Nina přijala hovor po druhém pípnutí. „Tak co? K čemu jsi došla? Zabálíš to, nebo se do toho vrhneš po hlavě?“

Než zareagovala, zdálo se, že strašně dlouho váhá, ale ve skutečnosti jí to trvalo jen pár vteřin.

Ano, k čemu došla?

Zapíše se dnešek do jejího života jako den, kdy se konečně osvobodila od muže, který ji málem zničil?

2

TADGH DONOVAN

Když časně ranní světlo proniklo žaluziemi hotelu jako paprsek laseru a usadilo se Tadghovi přímo uprostřed čela, zasténal. Bud' se rozednívá, anebo ho zaměřil odstřelovač a může ho každou chvíli odprásknout. Hlava mu třeštila bolestí, a tak váhal, co by bylo nakonec lepší.

Proč? Proč vlastně?

Byl skvělý tah, že si zarezervovali pokoj v hotelu u dublinského letiště, aby se odtamtud dostavili k brzkému odletu včas. Tak proč je vůbec napadlo jít včera večer do baru? Proč vypili tolik jacka danielse, že by to odrovnalo celý regiment? A proč zůstávali v hotelovém salonku až do tří do rána? A proč si proboha nedali pozor už jen proto, že dnes mají absolvovat dva lety, z nichž ten druhý potvrzuje skoro devět hodin až na ostrov Svaté Lucie, kde se má konat jeho vlastní svatba?

Tadgh se překulil na bok, zabručel a zadíval se na své dva svědky. Jeden ležel na manželské posteli a druhý na gauči. Stejně jako on na sobě měli ještě to, v čem se včera večer vrátili na pokoj.

„A do prdele,“ zamumlal Tadgh jen tak do prázdna. „Mám játra úplně v háji. Potřebuju se napít. Anebo si rovnou nechat nitrožilně podat džus.“

Jeho bratr Shay – který mu šel za svědka podle tradice – dokázal otevřít jedno oko, ale jen tak tak. Kdyby ho teď tak viděli jeho fanoušci.

Shay byl frontmanem jejich rockové kapely Home, která se začala proslavovat v Irsku, dokonce si získávala nějaké fanoušky i jinde po Evropě. Festivaly je uváděly jako hlavní bod programu a projevovaly o ně zájem renomované nahrávací společnosti. Tadgh a jeho druhý svědek Conlan hráli na kytaru a baskytaru. Irská hudební média jim prorokovala, že budou velkou událostí od dob slávy kapely The Script.

Tadghovi docházelo proč. Jako The Script tvořili vlastní písně, které měly přidržlý švih současného rocku a potenciál stát se okamžitými hity.

Shaye kapela zaměstnávala na plný úvazek, zatímco Conlan a Tadgh měli ještě jedno zaměstnání – Conlan tetoval a Tadgh pracoval jako grafik na volné noze, což byla jen zadní vrátka pro případ, že by s muzikou neprorazili a nezačali se jí živit.

Než Shay vůbec promluvil, málem vykašlal plíce. „Jako rockstar stojíš za úplný kulový, víš to? Včera sis mohl naposled parádně užít, než strčíš hlavu do chomoutu, a v dohledu nebyla jediná striptérka, co by nám zatančila na klíně. Ubožáku.“

Když domluvil, protáhl se a odhrnul si z tváře své dlouhé hnědé vlasy, načež se ukázal v celé své kráse. Shay Donovan, hlavní zpěvák kapely, s ostře řezanou čelistí a štíhlou, vypracovanou postavou. Od dob jejich dospívání všichni tvrdili, že je k nerozeznání od Michaela Hutchence z INXS. Tadgh si asi ve čtrnácti Hutchence vygooglil a už tehdy se o tom přesvědčil. Ba co víc, dnes se to říkalo i o Tadghovi. Oba bratři měli neposedné čokoládově hnědé vlasy, jeden jako druhý světlou pleť a stejné hnědé oči. Nicméně charakterově byli každý úplně jiný. Tadgh měl zdrženlivou povahu, nerad na sebe strhával pozornost. Na rozdíl od bratra se v Shayovi praly osobnosti bratrů Gallagherových – měl Noelovo sebevědomí a Liamovu vyřídilku.

Tadgh si bratra nevšímal a mrskl polštářem Conlanovi do obličeje. Přiměl ho tak, aby se posadil. Cosi vykoktal, načež zkrivil tvář bolestí. „Ježíši, je mi mizerně. Zastřelte mě. Honem. Prokážete mi tím milosrdenství.“

Conlan, jeho nejlepší parťák od dětství, dokázal Tadgha rozesmát i beze slov. „Nesmím tě oddělat, přišel bych o svědka a Cheryl by mě vykleštila za to, že nabourávám plán svatby.“

„Ou, tak jestli ti to zachrání koule, tak si to teda odtrpím.“

„Hodnej kluk. Tak fajn, chlapi, zvedejte se. Je... je...“ Tadgh poprvé mrkl na hodinky. „Sakra! Je půl osmý. Za hodinu nám to letí. Jak se to kruci mohlo stát? Nastavil jsem si čtyři budíky na svým...“ Natáhl se a popadl z nočního stolku iphone. „... podělaným vybitým iphonu! Kurva. Kurva. Kurva.“

Vyskočil z postele a potlačil závrať, která ho málem položila na lopatky zpátky do postele, a vzal si svůj černý kožený batoh. Díkybohu si včera ani nevybalili. Původně se noclehem v hotelu přímo na letišti chtěli vyhnout ranní dopravní špičce, která by je neminula cestou z jejich sdíleného bytu na Grafton Street. Tadgh a Cheryl se chystali sestěhovat do nového ve stejné ulici, jakmile se vrátí z lóžisek. Tak či tak jim měl plán s hotelem zaručit stoprocentní jistotu, že se k odletu na Gatwick dostaví včas. Nepochybovali tudíž, že bez nenadálého zpoždění navazující let na Svatou Lucii zaručeně stihnou. Jenže už nepočítali s tím, že se noc před odletem totálně zboří. Zdálo se, že se jim jejich lehkovážnost fatálně vymstí.

Tadgh opět mrkl na hodinky. Ještě by to mohli stihnout, kdyby se dostali na terminál během příští půlhodiny. A to bylo deset minut jízdy autem.

„Pohyb, pohyb, pohyb!“ křikl na ty dva. Postupně se dostávali z mrákot a vraceli se mezi živé.

Jak měl Shay ve zvyku, shon v něm nevyvolával kýžený účinek. „Uf, jestli to nestihneš, je to znamení, že se do toho nemáš pouštět. Nechápu, proč máš vůbec potřebu se vázat, je to jenom –“

„Staromódní a taky totálně stupidní tradice,“ dokončil Tadgh Shayovu mantru, kterou mu bratr podsouval od svých třinácti let, kdy se rozhodl stát rockovou hvězdou. Tehdy Shay zahrál jen tři akordy a měl před mutací. Bylo tedy jedno, co zpívá, protože ač se měl za Bona Voxe, zněl jako Aled Jones vyzpěvující „Walking In the Air“. „Věř, nebo ne – je mi totálně fuk, co si myslíš. Takže mohli byste sebou laskavě hodit, abych nedostal kopačky ještě dřív, než dojdu k oltáři?“

Tadgh si dokázal představit, jak by Cheryl reagovala, kdyby jí musel zavolat s tím, že si nechal uletět letadlo. Když byli ještě praštění pubertáci, v době, kdy měl Shay spoustu práce s tím, aby vypadal jako Bono – a tím Tadgh myslel sluneční brýle posazené do vlasů a kecy o tom, jak se chystá zachránit svět – čtrnáctiletý Tadgh sbíral odvahu, aby Cheryl Marii Downeyovou pozval na rande. Nakonec mu to vyšlo jen díky tomu, že Conlan chodil s její starší sestrou Cindy a pro Cheryl bylo pohodlnější vyrazit si ve čtyřech než křenit Conlanovi a Cindy během pátečních večerů ve studentském klubu. Neuběhlo ani patnáct let a v jejich vztahu osud zamíchal kartami. Conlan byl teď na ocet – jeho pubertální úlet s Cindy vzal za své po měsíci a půl. Pár let nato se Cindy provdala za jejich spolužáka Jaye, který v současnosti kapele sháněl kšefty. Pěkně si Cindy předali, ale všichni spolu vycházeli dobře.

Tadgh a Cheryl vyrostli z telecích let a on se konečně odhodlal, aby ji před pár lety požádal o ruku. Že souhlasila, nikoho nepřekvapilo. Na zasnuby mívala nárážky od chvíle, kdy vyšli ze střední. Před pár lety už jednou svatbu odložili. Tadghovu matku tehdy postihl infarkt týden před obřadem. Bylo jí padesát dva let a infarkt se jí stal osudným. Následující týdny a měsíce strávili tak, že se jako rodina snažili dát zase zpátky dohromady. Shay utápěl svůj žal v alkoholu a Tadgh přespával pár nocí týdně u táty, aby mu dělal společnost.

Jejich rodiče byli šťastně svoji přes třicet let a každý měl ve vztahu své pevné místo. Mámy bylo všude plno, smála se na celé

kolo, tancovala do omrzení, milovala až za hrob, ale když někdo porušil pravidla, dokázala křičet z plných plic. Táta byl skála – chlap s nohama na zemi, o kterého se člověk mohl opřít –, ale moc toho nenamluvil, natož aby se někomu svěřoval. Ale to Tadghovi nevadilo. Poté, co máma umřela, si rozuměli i beze slov. Stačilo jim probírat se motory tahačů v tátově firmě nebo se jen tak posadit u televize a sledovat rugby. Postupně se jim rána na srdci zhojila. Ale přelepili si ji jen chatrnou náplastí, která se občas odtrhla a odkryla čerstvou ránu.

Fanoušci měli za to, že jejich největší hit „Everywhere Without You“ napsali o rozchodu, ale pravdou bylo, že Tadgh písničku složil pro své rodiče; snažil se přenést do slov bolest z máminy ztráty a realitu toho, jak se táta životem probojovává dál bez lásky svého života. Když ji Tadgh Jacku Donovanovi poprvé zahrál, poprvé v životě toho chlapa jako hora spatřil, jak se mu derou slzy do očí.

Tadghovi chvíli trvalo, než vůbec začal přemýšlet nad tím, na kdy svatbu přesunout. Když se zamyslel, došlo mu, že v Dublinu se vzít nemůžou. Bylo to stále příliš čerstvé. Tolik vzpomínek. Proto se tedy rozhodli, že svatbu uspořádají v cizině, a Cheryl byla pro všemi deseti. Celou svatbu naplánovala sama a usmyslela si, že z takové příležitosti vytěží maximum. Sotva se mu ozvala od chvíle, co odcestovala o týden dřív na Svatou Lucii s bandou kamarádek, aby si prodloužily rozlučku se svobodou. Akce dle jejich postů na instagramu představovala především londýnský noční flám před navazujícím odletem, načež pokračovaly sluněním na Svaté Lucii s koktejly a masážemi v lázních. Nutno však dodat, že kdyby její zatracený snoubenec nedorazil k oltáři, nezachránil by to ani sud rumu.

Jemu se zase nezamlouvala vyhlídka toho, jak by si na něm smlsli tchánovci i táta. Odletěli tam už včera, takže z časového posunu se do obřadu stihnou vyspat. Pokud ovšem s takovouhle vůbec proběhne, jak má.

Tadgh byl na nohou, strkal ty dva ze dveří, jednou rukou popadl kufr a druhou současně připojoval svůj iphone ke své powerbance. Že ho to nenapadlo včera.

Když se hrnuli k výtahu, Shay hurónsky zapěl úvodní verš z písničky „Nowhere to Run“ od tria Martha and the Vandellas, čímž Tadgha navzdory tomu všemu stresu rozesmál. Jeho brácha uměl být pěkný vůl, ale Tadgh na něj nedal dopustit. Tedy většinou. Zrovna teď by ho měl ještě radši, kdyby sebou trochu hodil.

Dole v hale se Tadgh nahnul přes pultík k volné recepční. Na ženu s platinově blondátými vlasy, která si ho ani nevšimla, protože byla zabraná do práce na počítači na svém stole, vykouzil úsměv od ucha k uchu. „Promiňte, potřebuju být za deset minut na letišti, nebo zmeškám let a můžu si to jít rovnou hodit.“

Když zdvihla hlavu, vykulila překvapeně oči. Tadgh jí hádal něco přes čtyřicet, měla brýle se širokými obroučkami s leopardím vzorem a v buclatých tvářích dolíčky. „Páni, nejste vy Shay z kapely Home? Vloni v létě jsem vás viděla na festivalu...“

V Tadghovi se pralo nadšení se zklamáním. Neměl rád, když si ho lidi často pletli s bratrem, ale vzápětí mu došlo, že když je poznala, mohla by je odsud taky rychle dostat. „Ne, já jsem Tadgh. Ale Shay je tamhle,“ mávl směrem k pohovkám uprostřed haly, kde postávali Shay a Conlan. „A máme teď pěknou překérku. Potřebujeme se dostat do deseti minut na letiště a –“

„Lístky na váš příští koncert a jste tam za devět minut,“ prohlásila, oči jí svítily a už zvedala telefon.

„Plati!“ opáčil Tadgh a tělo mu zaplavila úleva. „Napište mi na instáček a lístky jsou vaše. Do první řady. A všem vytroubím, že jste mi zachránila život.“

„Asi si mě rovnou nevezmete i za ženu, co?“ zašvitořila v odpověď a mrkla na něj.

„No, já jsem zadaný. Ale dal bych krk na to, že Shay má volno v sobotu...“

„Pecka!“ Když mluvila do telefonu, chichotala se. „Tede, hod' fofrem na letiště mého nastávajícího a šváru, a máš tu pak na mě panáka.“ Když zavěsila, pokynula jim ke vchodu. „Do půl minuty je tu.“

„Jste poklad. Jak se...?“ snažil se Tadgh přijít na její jméno.

„Catriona,“ odpověděla.

„Catriono, mám vás opravdu rád, a to ještě ani nejsme rodina. Díky.“

Když se hnál k východu, ještě se křenil a mával na ostatní, aby ho následovali.

Jak recepční slíbila, Ted tu byl jako na koni a na letiště dorazili ještě s předstihem. Spěchali k výdeji zavazadel, včas odbavili kufry, a když si pak Tadgh konečně vydechl a uvolnil se, vydali se ke gatu. Když ti tři atraktivní, potetovaní bohémové v roztrhaných džínách, tričkách, vysokých botách, ověšení kovovými řetězy a stříbrnými prsteny vtrhli do odletové haly, přítomní do jednoho zvedli hlavu a všechny pohledy se upřely k nim. Kdo si z personálu do rozhlasu právě oznamoval, že je čas se začít chystat na palubu.

„Dámy a pánové, nastupujte na let Londýn-Gatwick. Přednostně prosím cestující s malými dětmi nebo se speciální asistencí, aby se dostavili k nástupní bráně.“

„To bude ještě doba, než se dostaneme na řadu. Nebudu tu stát jak na banány. Neposadíme se?“ prohlásil Tadgh, a přiměl tak Shaye a Conlana, aby udělali čelem vzad a vydali se k prázdným sedadlům. Tadgh je následoval. Pozoroval, jak si Shay přehodil své příruční zavazadlo přes rameno, když vtom bratrovi ze zadní kapsy vypadl mobil a skončil na zemi. Tadgh se pro něj okamžitě sehnul, zvedl ho ze země, takže pár lidí Tadgha od těch dvou odřízlo. No co. Může telefon Shayovi vrátit, až se usadí v letadle. Už už si ho chtěl hodit do batohu, právě když mobil zavibroval. Intuitivně na něj mrkl. Nová zpráva. Její začátek se automaticky zobrazil na displeji, aniž by telefon musel odemykat.

Takhle už nemůžu dál. Jakmile dorazíte, musíme mu to říct. Pokud jde o mě, ničeho nelituju. Miluju tě.

Ježíši, do čeho se to Shay namočil tentokrát? Upřímně, pokud šlo o vztahy, ten chlap byl pohroma. Všichni si z něj utahovali, že mu penis jen komplikuje život. Kvůli němu byl Shay ochotný jít i přes mrtvolu od dob, kdy se ho naučil používat.

Tadgh chtěl zprávu přejít jen úsměvem s tím, že si ji nechá do zásoby na později, aby si bráchu mohl pěkně podat. Když však četl dál, zůstal stát jako přimrazený.

Cxoxo.

Cože? Ten podpis mu byl tak povědomý, že si nedal zpočátku všechny souvislosti dohromady. Znovu mrkl na úvod zprávy. V názvu kontaktu nebylo jméno, jenom... pouhopouhé písmeno C.

Co to má do prdele být?

Přečetl si to znova.

Takhle už nemůžu dál. Jakmile dorazíte, musíme mu to říct. Pokud jde o mě, ničeho nelituju. Miluju tě. Cxoxo

Svoje textovky a e-maily takhle nepodepisoval nikdo jiný než Cheryl. Všiml si toho u ní snad tisíckrát. Ale tohle přece nemohla napsat Cheryl. Jeho Cheryl. Žena, kterou si chystá ani ne za osmačtyřicet hodin vzít. Ne. To je omyl. Počkat, žádný omyl, ale náhoda. Musí to být od někoho jiného, od někoho, kdo se podepisuje úplně stejně. Jiná možnost nepřípadá v úvahu. Došlo snad mezi Cheryl a Shayem k něčemu? Čeho to nelituje? Milovala ho snad?

Ne, tohle rozhodně nemůže být od jeho Cheryl. Nebo ano?

Tak či tak, tahle Cxoxo nedokázala dál žít s tím, co se stalo. Každopádně se zdá, že Tadgh záhy zjistí s čím.

Co se to tu sakra děje? Letí za ženou, kterou miluje, za tou,
s níž chtěl zestárnout? Nebo se dnešek do jeho života nadobro
zapíše jako den, kdy se mu zhroutil svět?

3

HAYLEY FORDOVÁ

Hayley rychle vypnula písničku vyhrávající z jejího iphonu, právě když si to Lucas nakráčel do šatny jejich podkrovního bytu v londýnské čtvrti Richmond nad Temží. Nestála o to, aby slyšel, jak si pouští „Bang Bang“ od Jessie J, Ariany Grande a Nicki Minaj, anebo si vprostřed pracovního hovoru všiml, jak to na písničku rozjíždí. Byl to jeden z jejích oblíbených retro hitů. Připomínal jí party na Bondi Beach, která se protáhla na dva týdny. Jistěže to bylo ještě předtím, než... Než se vzali, než se stala váženou ženuškou pana doktora, který si od té doby vypěstoval úderný, nesmlouvavý tón, kterým teď svoji sekretářku úkoloval po telefonu. Představovala si, jak si paní Banksová zapisuje poznámky pilně jako včelka.

„Tak jo, Anne, první odběr vajíček u paní Jacksonové dejte na patnáctého září. Ne, radši na šestnáctého, jen pro jistotu, když se mi náhodou při návratu zpozdil let. A transfer embryí paní Smythové a slečny Goldové dejte na devatenáctého. Je to pondělí, že? Tak dobrá, jestli se něco změní, hodte mi to do kalendáře nebo mi zavolejte. Pardon, cože?“

Během hovoru si Lucas vytáhl z jedné ze svých polic v šatně boty. Dál poslouchal a současně přikryl mikrofon mobilu dlaní,

aby Anne neslyšela, co říká. „Hayley, kde mám ty manžetové knoflíčky?“ zeptal se a očividně ho podráždila skutečnost, že je nenašel v hnědém koženém pouzdře uprostřed police v prostřední skříni.

Doktor Lucas Ford miloval řád. Při pohledu na jeho a manželčinu šatnu by člověk ihned uhodl, která část patří jemu. Na každém tyčovém věšáku měl oblečení roztríděné podle účelu – pracovní a neformální obleky, saka a kalhoty zvlášť, džíny a chino kalhoty, polo trička a v poličkách nad sebou nalevo v dokonalém komínku složené svetry a trička. A to nebylo všechno, jeho kult pořádku vládl i každé kategorii tak, že byla navíc rozdělená podle barev, od tmavých po světlé. Nedejbože, aby Hayley někdy pověsila modrý svetr mezi bílá polo trička. Dost možná by ho ranilo.

Hayleyina matka, psychologka se zaměřením na sexuologii – když Hayley svým novým kamarádům v dětství říkala, čím se matka živí, vždycky se červenala – dceři mnohokrát kladla na srdce, že Lucasův přehnaně důsledný, přísný smysl pro pořádek pramení z potřeby ovládat druhé, což u úspěšných chirurgů a špičkových lékařů nebylo nic neobvyklého. Asi to souviselo s tím, že se cítili zodpovědní za život ostatních. Vždycky když matka na Hayley se svým rozbořem vyrukovala, dcera se duchem pravidelně vzdalovala jen pro případ, že by máma, jak to mívala občas ve zvyku, zašla ve svých teoriích ještě dál a pustila se do analýzy sexuálního života svého zetě. Nicméně pokud šlo o souvislost mezi potřebou ovládat a zaměstnáním, kde má člověk na svědomí život svých pacientů, nejspíš nebyla daleko od pravdy, protože jako lékař patřil Lucas Ford ke špičce v oboru. Původně vystudoval všeobecnou chirurgii, posléze se specializoval na gynekologii a později opustil státní sektor a začal pracovat na prestižní londýnské klinice asistované reprodukce. V současnosti ho v zemi považovali za jednoho z nejlepších odborníků na léčbu neplodnosti.

Hayleyin šatník odrážel zase její osobnost. Kdyby vedle sebe vybuchlo nákupní centrum a luxusní butik, dost možná by se té výsledné směsici podobal. Jejího manžela ovšem doháněl k šílenství stejně jako její obliba pouštět si nahlas muziku a slabost pro vyjídání jesenky přímo z tuby. Nemluvě o jejich dlouhých vlnitých vlasech, které ucpávaly odpad ve sprše, třebaže se snažila dávat sebevětší pozor, aby se to nestávalo a odtok čistila do omrzení.

Od té chvíle, co se seznámili na pláži na Ibize, už uplynula celá věčnost. Lucas právě dokončil studia medicíny a Hayley rok učila; tehdy ho okouzila svým bezstarostným přístupem k životu, který získala díky surfování. Jaká je to dnes prehistorie. A jak se od té doby oba změnili.

„Už jsem je zabalila,“ odpověděla mu a neuniklo jí, jak si povzdechl a vrátil se k rozhovoru se sekretářkou. Občas se sama sebe ptala, jestli je vůbec ještě jeho manželka, nebo osobní asistentka. V duchu si namluvila, že s ní jedná úsečně neúmyslně – bylo snadné po návratu z práce, kde sedmdesát hodin týdně řídil tým, doma zapomínat, že ona není jeho podřízená.

Jakmile Lucas ukončil telefonát, znovu ji oslovil. „A moje sluneční brýle? Potřebuju ty od Armaniho a Bosse.“

„Ty jsem zabalila taky. Hoď si jenom elektroniku do příručního zavazadla a můžeme rovnou vyrazit.“

„Fajn. Dobře.“ Znovu mu začal vyzvánět mobil, a když ho-
vor přijal, vypochoďoval ze šatny. Něco ohledně poškozených vaječníků. Hayley dál neposlouchala. Kdysi dávno ji jeho práce fascinovala. Ale to bylo ještě předtím, než...

Tu myšlenku zaplašila a znovu si pustila muziku. Nevrátila se k „Bang Bang“. Potřebovala větší odvaz. Špetku... Pink. Jo, to by šlo. „Get The Party Started“. Kéž by.

Pípla jí textovka, že dorazilo taxi, a ona naposledy očima prolétla pokoj a doufala, že jestli na něco zapomněla, nějakým zázrakem na to teď narazí. Nic. Tak dobrá. Projela si seznam k balení na svém mobilu. Všechno si odškrtnula. Systematičnost neměla od

přírody v povaze, ale tak jako vždycky se usilovně snažila. Věděla totiž, že Lucase by nebetyčně štválo, kdyby zapomněla na něco důležitého. Když jednou nesbalila nabíječku k iPhonu, dokázal Hayley ignorovat celý den na výletě v Barceloně.

Dohnala Lucase v obýváku. „Taxík je tu, miláčku.“ Dotelefonoval, a vlastně se na ni dnes poprvé usmál od doby, co si šel ráno v pět zaběhat. Kdo chodí běhat v den před odletem na dovolenou? Každý přece vypíná, hodí se do pohody a užívá si to! Anebo jako v jejím případě neustále kontroluje, jestli je všechno připravené. Hayley zkrátka jeho posedlost chodit den co den běhat vůbec nechápala, ale věděla, že je lepší být zticha. V práci čelil strašnému stresu a ani doma to nebylo lepší s tou jejich... situací... takže jestli by si hned po tom, co vstane, nešel rozproudit endorfiny, byl by ještě napjatější než teď její žaludek.

Dýchej, nařídila si. Na nic jsi nezapomněla. Taxík je tu včas. Všechno bude v pohodě. Tahle dovolená je to právě, co potřebuješ. Co oba potřebujete.

Cesta z domu v Richmondu na letiště Gatwick trvala skoro hodinu ve dnech, kdy panoval na silnicích klid, ale v pátek v devět ráno byla doznívající ranní špička jistá. Lucas navrhl, aby si pro jistotu objednali taxi s dvouhodinovou rezervou, takže Hayley to přirozeně zařídila.

Jak se ukázalo, silnice byly prázdné, a po půlhodině už si to mířili po dálnici M25, aniž je zdržovaly zácpy. Lucas si toho ani nevšiml. Oči měl přilepené k monitoru notebooku a prsty se mu jen míhaly po klávesnici. Každou volnou chvíličku využíval k tomu, aby dohnal práci. Přesně díky takovému pracovnímu nasazení se vypracoval na lékaře jedné z nejuznávanějších reprodukčních klinik na Harley Street. Ta absurdita jí lámala srdce.

Když ho teď sledovala, poněkolkáté se jí mihlo hlavou: na první pohled má Lucas Ford všechno, co si žena jen může přát. Svým šarmem si dokázal získat lidi, byl úspěšný, cílevědomý, společenský, páliło mu to a – díky štědrým premiím po prvním roce

na klinice – také bohatý. Před třemi lety se přestěhovali z malé, ale útulné garsonky v Barnes, kterou Hayley zbožňovala, do proskleného podkrovního bytu s výhledem na řeku. Samozřejmě se Lucas zmínil, že si budou muset pořídit dům se zahradou, jestli... až...

Rázně zaklapl notebook a zalovil ve svém příručním zavazadle. „Fajn, tak jsem oficiálně na dovolené,“ prohlásil, načež se na něj Hayley na oplátku usmála a vzala ho za ruku.

„Schválně, jak dlouho ti to vydrží,“ popíchla ho. „Vsadím se, že ten notebook otevřeš ještě nejméně dvakrát, než se dostaneme na palubu.“

„Jako promiň. Mrzí mě, jestli jsou mé neodkladné záležitosti o něco naléhavější než tvoje každodenní lopocení s bandou právků, kteří si nedokážou zapamatovat kroky.“

Au. Hayley jeho jízlivou poznámku přešla. Své zaměstnání, výuku tance a dramatické výchovy na všeobecném gymnáziu v Ealingu, považovala ve svém životě za jednu z nejlepších věcí a každý den do školy chodila s chutí. Dokonce i když se zrovna nedařilo. Škole chyběly peníze i učitelé. V závěrečném týdnu pololetí musela zaimprovizovat a scénu Romea a Julie, kterou se cvičila se sextou, doplnit kbelíkem, protože střechou zatékalo na pódium. Jenže ani to ji neodradilo, protože jí na studentech, které vyučovala, záleželo. Dokonce i na tom vandalovi, který tři hodiny před příchodem rodičů na školní představení nižšího gymnázia Calamity Jane na konci školního roku posprejoval stěnu auly nápisem „Píchal bych Fordovou“. Museli se bleskově otočit v hobby marketu pro bílou barvu, kterou nápis zamalovali.

Hayley Lucasovi bezmyšlenkovitě položila hlavu na rameno a záhy ji zas musela zvednout, protože se natáhl do tašky pro mobil. Jak jinak. Nedejbože aby zůstal bez technologií déle než deset sekund. Co naplat, že se chystali na společnou dovolenou poprvé po dvou letech. Co kdyby se trochu uvolnil? A co kdyby byli sami sebou, tak jako předtím, než rozjeli kariéru, bez nátlaku

okolí, ještě než jim začaly starosti? Co kdyby ji zkrátka jen miloval? Právě teď a tady. Takovou, jaká je.

Pohyb jeho palce jí prozradil, že skroluje kalendářem v mobilu a v duchu počítá.

„No, tak jsem si říkal, že když se vrátíme šestadvacátého, měla bys to dostat druhého září. Když se ti to zpozdí, uděláš si test. A jestli bude...“ Odmlčel se, a když si Hayley všimla, jak se bojí to vyslovit, ucítila ostré bodnutí viny.

„Negativní,“ dodala vlídně.

„Ano. I když jsem si jistý opakem. Ale kdyby k tomu přece jenom došlo, můžeme rovnou zkusit další kolo umělého oplodnění.“

Mohl se snažit k ní mluvit sebelaskavěji a sebevlídněji, ale bolest zůstávala. Nedalo se to skrýt. Vina. Hanba. Úzkost. Totální beznaděj. Doktor Lucas Ford, špičkový lékař v oblasti asistované reprodukce, a jeho manželka se marně snažili o dítě už pět let. Čtyři kola umělého oplodnění. Hromady testů. Nespočet přírodních léčiv. Všechny možné i nemožné babské rady. Spousta planých nadějí. A přesto nic.

Nejtěžší na tom všem bylo, že ani jediné vyšetření nezjistilo, co jejich potíže způsobuje. Jistěže z jeho testů vyplynulo, že má prvotřídní sperma, jak taky jinak, takže komplikace byla na její straně. Háček byl v tom, že... no, nic se nepotvrdilo jednoznačně. Neplodnost bez příčiny. Takže nemohli určit konkrétní léčbu. Její vaječníky pořádaly party měsíc co měsíc, ale zbytek její rozmnožovací soustavy nějak ne a ne přijmout pozvání. Lucas každický měsíc sledoval její výsledky, kontroloval jí cyklus, souložili v době, kdy jí vrcholila ovulace... a nic. Každý měsíc, kdy se dostavila menstruace, se musela dívat na jeho zklamaný výraz. Sotva s ní během prvních dní nato promluvil a ona se smířila s tím, že není jenom jeho manželka. Stala se jeho pacientkou, se kterou si měsíc co měsíc nevěděla rady.

Proto se vydávali na tuhle dovolenou. Lucas si nikdy nebral volno delší než týden, ale tohle byl poslední zoufalý pokus

otěhotnět přirozenou cestou ještě předtím, než se pustí do dalšího kolotoče léčby. Dva týdny slunce, písku a sexu. Měli šanci k sobě znovu najít cestu a být sami sebou, bez stresu, planých nadějí a nekonečného zklamání.

„Zlato, posloucháš mě vůbec?“ Hayley zaregistrovala, jak v sobě dusí podráždění.

„Promiň, jo. Poslouchám. To všechno zní dobře, jen doufám, že... no, však víš. Snažím se přesvědčit, že tohle všechno vyjde.“

Vzal ji za ruku a konečně se taky jednou projevil něžně a na chvíli jí připomněl Lucase, se kterým se tehdy seznámila, toho, kterého potkala na pláži na Ibize.

„Taky doufám,“ opáčil. „Pro naše vlastní dobro.“

Nebyla si jistá, co tím přesně myslí, ale zůstala zticha. Řídila se totiž starým moudrem, že by člověk neměl pokládat otázky, na něž nechce slyšet odpověď. Měla hrozný pocit, že po tomto rozhovoru bude mezi nimi dusno.

Když se vedle sebe na sedadle taxíku ponořili každý do svých myšlenek, rozhostilo se mezi nimi ticho. Mlčeli až do chvíle, kdy vůz zastavil před odletovou halou.

A je to tady, prolétlo Hayley hlavou. Mysli pozitivně. Všechno vyjde. Odlétají na Svatou Lucii, a až se vrátí domů, bude těhotná.

Dnes je první den jejich dovolené, která jim změní život.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Poslední den léta***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.